

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

COLLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculeșcu

Amie Kaufman și Meagan Spooner

Frânturi de lumină

Traducere din engleză de
Luminița Gavrilă

3
TREI

O undă
Nemiscăr se cutremură și se creșcă, și acolo unde
atârnă în era nimic, doar noi, spore ceva nou. Zăburilor,
tate și rece, atingând ușor suprafața nemiscării, acest ceva
nu e acolo pentru doar o clipă, apoi dispăre iar.
Dar noi ne adunăm. Ne uităm și așteptăm, pentru că
până acum n-a mai fost ceva nou și vrem să-l vedem iar.

1

Sofia

Lumina soarelui presărată prin iarbă este superbă, deși știu că nu e reală. Nu radiază căldură pe pielea mea; nu voi suferi arsuri, nici nu voi face pistrii. Iarba nu se îndoiaie sub pașii mei, deși picioarele mele se afundă în ea până la podeaua de marmură de sub imaginile holografice. Acum un an, m-aș fi minunat cu voce tare la vederea soarelui și a cerului albastru, fie ele și holografice, dar astăzi constat că nu fac decât să-mi stârnească dorul de casă. Ce n-aș da acum să ridic ochii și să văd norii vineții coborând spre orizont pentru a se întâlni cu întinderile mlăștinoase, o imensitate pe care niciun foaier holografic dintr-o clădire de birouri n-ar avea șanse s-o reproducă.

Holocamera este plină de oameni și, în timp ce mulți dintre ei par a fi angajați de-aici, de la sediul companiei LaRoux Industries, despre alții e mai greu de spus cine sunt. Unii poartă serviete cum se purtau demult, amintind de moda retro din anii 1920 de pe planeta Pământ,

o fiță de-acum a celor din clasa superioară. Alții au cu ei doar tableta palmară; moftul de a purta poșete și serviete este absurd, întrucât toate lucrurile care ar trebui să intre în ele — bani, documente, telefoane, carduri de identitate — au fost digitalizate cu sute de ani în urmă.

Dar moda mă ajută să transport mai ușor tot ce am nevoie fără să stârnesc suspiciuni. În urmă cu doar doi ani nu aveam cum să scap de veșmintele pseudo-victoriene dacă voiam să fiu la modă, ascunzând instrumentele meseriei mele sub o fustă greoaie. Așa, rochia mea de ceai este ușoară, nu mă incomodează să fug în ea dacă este cazul, și — lucrul cel mai important — este dintr-o dantelă drăguță și diafană de culoarea fildeşului care mă face să arăt chiar mai mică de șaptesprezece ani. Îmi strâng poșeta aproape de corp, inspirând adânc și scrutând cu atenție mulțimea de oameni.

În aer se simte o tensiune ce face să-mi crească pulsul. Este ceva subtil — cei care se ascund aici, în văzul lumii, o fac impecabil. *Aproape*. Dar eu am crescut pe Avon și știu cum să citesc mulțimea. Știu cât de repede se transformă un protest într-o revoltă — știu cât de repede un oraș liniștit devine un câmp de luptă.

Nu știu dacă imensa rețea de securitate a companiei LaRoux Industries are cunoștință de protestele subterane programate să aibă loc astăzi. Eu știu de ele doar pentru că m-a informat unul dintre oamenii mei de legătură din gruparea Corintul Împotriva Tiraniei — un nume ridicol, dar este o idee romantică de a duce o luptă dreaptă împotriva asupritorilor. Uitându-mă prin holocamera echipată cu dozatoare de limonadă și sucuri, purtate cu repeziciune dintr-un loc într-altul pe tăvi plutitoare, la atmosfera presărată cu conversații și râsete, nu pot să nu mă gândesc

la faptul că oamenii aceștia nu știu ce este opresiunea. Îmi dezlipesc privirea de la un cuplu care se uită îngăduitor cum un copil de cinci-șase ani gonește o pereche de păsări holografice prin aer. Există un motiv pentru care LaRoux Industries este prima în topul „celor mai buni angajatori din galaxie” în fiecare an și, dacă eu aș fi fost organizatoarea protestului de astăzi, cu siguranță nu aș fi ales ca locație noua holocameră de la etajul douăzeci.

Gratuită pentru angajați și accesibilă publicului contra unei mici taxe, holocamera face parte din noul program de promovare al lui LaRoux. „Vedeți cât de generos sunt?” spune el. „Am alocat etaje întregi din sediul meu pentru a oferi locuri de distracție sigure pentru voi și copiii voștri.” Numai când mă gândesc la campania dusă de el pentru a face galaxia să-l iubească, pentru a-i face pe oameni să uite acuzațiile formulate împotriva lui în Transmisiunea de pe Avon, mi se întoarce stomacul pe dos, mai ales că văd că funcționează.

Oamenii de aici chiar par fericiți. Nimănu-i nu-i pasă că pe Avon mureau oameni înainte de discursul de tristă notorietate al lui Flynn Cormac de-acum un an. Nimănu-i nu-i pasă că Roderick LaRoux este un monstru — mai ales că numai aici, colo grupuri mici de oameni au crezut cât de cât mesajul transmis de Flynn. Oamenii aceștia sunt aici pentru că dă bine pe paginile lor media să spună că au participat la un protest. Unii dintre ei speră probabil să fie arestați, astfel încât să-și poată posta mai târziu pe hipernet fotografiile de identificare făcute de poliție.

Dar mie îmi servește excelent ca diversie pentru ceea ce sunt aici să fac.

Am doar un nume pentru persoana de contact cu care mă întâlnesc — Sanjana Rao — și, deși numele

îmi sugerează că provine dintr-o familie cu rădăcini în vechea Indie, la fel de bine ar putea să fie o blondă cu ochi albaștri, la cât de mult s-au amestecat toate rasele și etniile de pe planeta Pământ. Îmi va trimite un semnal pe tableta palmară când va ajunge aici, dar eu nu mă pot abține să mă uit totuși după ea.

Fără să vreau, privesc pe furiș spre ușile ascensorului, ingenios ascunse în această simulare de parc sub forma unei intrări într-un carusel. Acum am reușit să mă apropii cel mai mult de LaRoux însuși, după un an de când îl urmăresc, și tot ce vreau să fac este să pătrund în lifturile lor securizate și să urc la ultimul etaj. Un an de identități arse și de izolare; de dureroase operații chirurgicale de îndepărtare a tatuajului care încă nu mi-au șters complet marca genetică; de cărat mereu cu mine toate dovezile existenței mele, toate rămășițele vieții mele de altădată, în caz că azi, acum, va trebui să-mi fac bagajele ca să fug din nou.

Dar este aproape imposibil să ajungi la însuși LaRoux. Dacă n-ar fi așa, încă de-acum câțiva ani s-ar fi găsit să-l omoare cineva — deși galaxia, în general, îl iubește, destui dintre cei pe care i-a călcat în picioare în drumul său spre putere îl văd așa cum este. Nu, printr-o abordare directă nu vei ajunge niciodată la el. Ca să-l lichidezi pe LaRoux este nevoie de subtilitate.

Mă uit la încheietura mâinii, pe partea interioară, obicei de care încă nu m-am dezbrătat. O persoană inteligentă ar ghici imediat ce înseamnă această privire — cei născuți pe Corint sau pe o altă planetă mai veche nu primesc la naștere o marcă genetică —, dar eu tot mă uit. Urmele vagi ale tatuajului meu cu marca genetică sunt bine ascunse, deși trebuie să am grijă să nu mă frec de

rochie ca să nu se ia fardul cu care l-am camuflat și să mă dau de gol. Aș vrea să-mi scot tableta palmară să văd dacă nu cumva am ratat semnalul de la dr. Rao, dar să stau aici și să-mi verific întruna mesajele ar fi un semn evident de nervozitate în caz că mă urmărește cineva.

Abia când ridic capul îmi dau seama că sunt privită. Și nu de către omul meu de legătură.

Un tânăr așezat pe jos, cu spatele sprijinit de un copac — un copac care nu este cu adevărat acolo, desigur. Se sprijină de un stâlp de marmură, dar învelișul holografic al camerei face să pară că se relaxează într-un parc. Numai că, desigur, are cu el un lapscreen conectat la o priză în partea laterală a copacului. Aici există un câmp wireless, prin urmare știu că nu-și încarcă screenul. Este un port de date, ceea ce mi se pare destul de ciudat, dat fiind că orice informații accesibile într-un astfel de loc public s-ar găsi pe hipernet. Dar nu asta îmi atrage atenția și face să-mi stea inima-n loc. Ci faptul că poartă culorile verde și gri ale companiei LaRoux Industries, și că pe buzunarul de la piept are brodată litera lambda. Lucrează aici — și mă urmărește.

Mi se usucă gura și mă străduiesc să nu mă uit repede în altă parte. Înclin capul ca și cum aș fi nedumerită, încercând din răspuțeri să par intrigată, chiar sfioasă.

Un surâs îi luminează trăsăturile feței când îl surprind că mă privește. Nici măcar nu încearcă să se prefacă, doar își duce degetele la frunte și apoi le îndepărtează ca și cum și-ar scoate o pălărie imaginată. Nu arată ca un funcționar obișnuit, dacă e să mă iau după părul său lung, de o nuanță nehotărâtă între blond-nisipiu și șaten, și atitudinea nepăsătoare, aproape insolentă, a corpului său sprijinit de stâlp.

Inspir ca să mă liniștesc, ascunzând orice urmă din teama că el știe că n-am ce căuta aici. Îi zâmbesc și eu, afișând un aer de față timidă și dulce; spre ușurarea mea, zâmbetul i se lărgeste. Înseamnă că doar flirtează.

Îmi face cu ochiul, apoi apasă un buton de pe laptopul lui. O pasăre holografică, cu penaj roșu-strălucitor, trece în zbor prin fața mea, apoi încremenește în aer. Brusca, toate sunetele din fundal se opresc: ciripitul păsărilor, foșnetul frunzelor, ba chiar și o parte din râsete și zumzetul conversațiilor au dispărut. Apoi, pe neașteptate, întregul holoparc dispare, lăsându-ne într-o imensă cameră albă.

Singurul lucru din încăperea, în afară de oameni, proiectoare și stâlpii aceia precum cel de care se sprijină băiatul, este un uriaș inel de metal în centru, de două ori mai înalt decât mine. Stă în poziție verticală, făcut dintr-un aliaj neobișnuit care sclipește vag în lumina albă și strălucitoare, și este fixat în podea, pe un soclu acoperit cu cadrane și instrumente. Tehnologiile holografice speciale ale lui LaRoux sunt brevetate, dar acesta nu seamănă cu niciunul dintre proiectoarele pe care le-am văzut până acum — în timp ce alte proiectoare pâlpâie, bâzâie și încearcă să depășească problemele de funcționare, inelul metalic este nemișcat și nu emite niciun sunet.

Un murmur de confuzie străbate mulțimea de oameni, în timp ce unele grupuri abandonează conversațiile și privesc în jur, ca și cum camera ar deține o explicație. Celelalte detalii ale ei devin vizibile acum, când nu mai există nicio hologramă care să le mascheze: dozatoarele de băutură sunt goale și austere, diferitele proiectoare și difuzoare împânzesc tavanul ca niște stele diforme.

Nu știi ce se întâmplă, dar știi că n-a fost ceva planificat de protestatari. Toată lumea, angajații și publicul,

freamătă într-o stare generală de confuzie. Dacă ar fi ceva planificat, protestatarii s-ar folosi de această defecțiune pentru a-și lansa protestul, însă până și agenții de securitate de pe marginile camerei par tulburați. Fac ochii mari, infiltrându-mă într-un grup de interni pentru a mă deplasa cât pot de calm, fără să mă grăbesc, spre casa scării de urgență. Dacă mă prind, în cel mai rău caz vor crede că am venit aici pentru a protesta. Dar aș prefera să nu intru în atenția lor.

Înainte să ajung la ieșirea de incendiu, o pâlpâire de culoare îmi atrage privirea și mă întorc la țanc să văd cum băiatul cu laptopul scoate un cip de mărimea unei unghii din ecranul său și îl pune în buzunar. Aruncând o privire spre tavan, se ridică și face ușurel doi pași în lateral, plasându-se cu abilitate în unghiul mort al camerei de securitate.

Apoi se dezbracă repede de uniforma companiei LaRoux Industries, lăsând pentru o clipă să se vadă maioul de dedesubt și brațele tatuatăe. Își întoarce haina pe dos, dând la iveală o cămașă cu dungi colorate, ultimul răcnet în materie de modă la ora asta — și imediat se topește în mulțime. Nu mai este un angajat al LaRoux Industries.

Și mult, mult prea inteligent ca să fie unul dintre protestatarii care acum se învârt prin preajmă derutați și supărați că n-au avut șansa de a apărea la știri.

„Doamnelor și domnilor, atenție, vă rugăm“, se aude în difuzoare o voce moale ca o cremă, amplificată peste zgomotul mulțimii. „Am detectat o breșă de securitate a cărei sursă a fost identificată în această cameră. Vă rugăm să vă păstrați calmul și să cooperați în cea mai mare măsură cu toți agenții de securitate, iar noi vom rezolva această problemă cât mai curând posibil.“

Agenții de securitate, acționând după un ordin transmis prin implanturile din urechile lor, au început să-i dirijeze pe oameni unul câte unul, probabil pentru a-i interoga individual. Unul dintre agenți stă încă lângă ușa, blocând ieșirea spre casa scârilor — calea mea de scăpare. Fardul anticearcăn de pe brațul meu ar putea păcăli privirea grăbită a cuiva de la recepție, dar acum n-am nicio șansă să trec drept o protestatară — o breșă de securitate îi va pune în stare de alertă maximă. Primul lucru pe care îl vor face acei agenți de securitate când vor pune mâna pe mine este să verifice dacă am un tatuaj al mărcii genetice, convinși că insurgenții de pe planeta de frontieră sunt cei mai probabili vinovați. Închid ochii, încercând să-mi amintesc planurile etajelor, pe care le studiez de-o săptămână și jumătate. Cu siguranță că au închis accesul la ascensoarele de la acest etaj, dar mai există o ieșire de urgență și o scară printr-unul dintre coridoarele care duc departe de aici. Mă uit prin mulțime până găsesc ieșirea aceea și agentul de securitate care îi îndrumă pe oameni în direcția ei.

Am nevoie de o diversiune.

Ochii îmi cad pe o cămașă colorată strident, în dungi roșii-aurii. Indiferent cine este băiatul, nu e de la compania LaRoux Industries și nici el n-ar trebui să fie aici. Și, deși nu sunt sigură dacă el a oprit holoproiectoarele cu acea apăsare de buton, știu că, dacă ne prind împreună, el e cel care va părea mult mai suspect decât mine odată ce-și vor da seama că are o uniformă LRI cusută de haine. Mormăi încet o înjurătură și mă grăbesc spre agentul de pază.

Îmi pare rău, frumosule. Sunt convinsă că vrei să fii în centrul atenției la fel de mult ca și mine. Dar dacă există

cineva aici care a dat de dracu' mai rău decât mine, atunci persoana aceea e tipul cu uniforma LaRoux Industries falsă de sub cămașă.

— Băiatul de-acolo, spun eu cu glasul scăzut, forțându-mă să fac ochii mari. Cred că are nevoie de ajutor.

Cu puțin noroc, se vor duce să vadă ce are, iar eu mă voi putea strecura afară în momentul în care vor constata că el nu are ce căuta aici.

Agentul de securitate își rotește imediat privirea în jur și o oprește asupra băiatului cu cămașă în dungi, care ne urmărește cu o ușoară încordare în ciuda aerului său nonșalant. Zâmbetul îi dispare cu desăvârșire când agentul face doi pași spre el și eu mă dau cu grijă în spate, primul pas spre ușa pe care o păzea omul. *Încet, încet, să nu atrag atenția.*

Ca și cum aș fi rostit gândul cu voce tare, agentul întinde mâna și mă apucă de braț.

— Arată-mi, îmi ordonă el.

Înghet și, ca situația să se înrăutățească și mai mult, ridică o mână făcându-i semn unuia dintre ceilalți gealați în direcția noastră. Acum am doi paznici cu ochii pe mine, iar ușa urmează să fie blocată din nou. *La naiba.* Dacă mă obligă să merg cu ei, ar putea presupune că sunt în cârdășie cu el când îi vor descoperi cămașa LRI falsă. Acum trebuie să fac ceva ca să scăpăm amândoi de aici.

Bună treabă, Sofia.

În minte îmi răsar mai multe posibilități și într-o fracțiune de secundă le trec în revistă, dându-le la o parte pe cele imposibile și rămânând cu o singură soluție de a abate atenția celor doi asupra băiatului.

— Vă rog, grăbiți-vă, zic eu cu respirația întretăiată, încordându-mi mușchii feței până încep să-mi lăcrimeze

ochii. E logodnicul meu, suferă de o boală, stresul o agravează.

În confuzia generală și cu atâția oameni de care să se ocupe, nu pot decât să sper că agentul de securitate n-are chef să pună prea multe întrebări.

Acesta clipește spre mine nedumerit și, când mă întorc să arăt spre băiatul în cămașă cu dungii, se uită în direcția indicată de mine. Băiatul se holbează spre noi, acum vizibil temător, mutându-și privirea de la agentul de securitate la fața mea. *Te rog, zic în sinea mea. Să nu zici nimic până nu trec de ei.*

— Până acum un minut erați bine amândoi, spune agentul de securitate schimbând o privire cu colegul său care acum stă lângă mine. Sunt sigur că nu e o urgență.

Are o voce calmă și hotărâtă, dar mâna lui ezită, mutându-se de la arma de la brâu pentru a-l trage de mânecă.

Îmi dublez eforturile, forțându-mă să adopt un ton disperat.

— Vă rog, insist eu. Am să rămân, am să răspund la orice întrebări vreți. Numai duceți-vă la el să vedeți, are nevoie de doctor, altfel o să facă o criză.

N-am nevoie decât ca agenții să se întoarcă spre băiat destul cât să am timp să fug pe ușă, neobservată și neurmărită.

Agentul de lângă mine se mută de pe un picior pe altul, făcându-mă să tresar, dar rămâne pe loc, schimbând din nou o privire cu celălalt.

— Am să chem medicul de serviciu, zice el într-un final. Dar pare că se simte bine.

Mintea îmi lucrează cu febrilitate, cercetându-l cu atenție pe agent și căutând ceva de care să mă agăț. Are patruzeci de ani — probabil prea experimentat ca să

încerc să-l seduc pentru a scăpa, mai ales că am folosit deja pretextul cu logodnicul. Pe hainele lui nu văd niciun semn că ar avea animale de casă sau copii, ceva de care să mă folosesc pentru a stabili o legătură cu el, pentru a apela la umanitatea lui. Sunt pe punctul de a recurge la soluția de ultimă instanță — plânsul de fătucă isterică — când, pe neașteptate, băiatul cu lapscreenul se clatină și cade la pământ cu un geamăt.

Ambii agenți rămân cu gura căscată și, timp de o jumătate de secundă, sunt la fel de uluită ca și ei. Băiatul se zvârcolește pe jos, cu membrele tremurând, părând să aibă exact genul de criză despre care i-am avertizat. Pentru o scurtă clipă, mă întreb năucită dacă nu cumva minciuna mea a nimerit ceva adevărat, dar nu-mi pot permite să aflu. Sunt pe punctul de-a o zbughi spre ieșire, când agentul de lângă mine îmi pune mâna între omoplați și mă împinge înainte.

— Fă ceva!

Are și el o privire ușor disperată.

Fir-ar să fie. Fir-ar să fie. FIR-AR SĂ FIE. Totuși, e mai bine dacă ajung alături de tipul ăsta într-o ambulanță decât într-o cameră de interogatorii la sediul LRI. Paramedicii vor scana cipul de identitate din tableta mea palmară, dar numele pe care îl vor obține va fi Alexis. Și nu vor căuta mărci genetice. Cad în genunchi lângă străinul acesta, apucându-l de mâna crispată și împletindu-mi degetele cu ale lui ca și cum aș fi obișnuită să-l ating. Un agent vorbește precipitat într-un ecuson prins de vestă, cerând întăriri, doctori, ajutor.

Tipul își strânge degetele într-ale mele, făcându-mă să mă uit la el și atunci toată panica și toate lacrimile mele prefăcute încetează brusc. Chiar începe să facă spume la

gură, cu ochii dați peste cap. E imposibil să fie cu mult mai mare decât mine, dar e clar că are o problemă gravă.

Unul dintre agenții de securitate încearcă să-mi pună întrebări — a mâncat de curând ceva, când și-a luat medicamentul ultima dată, cum se numește boala lui — ca să-i informeze pe paramedicii aflați în drum spre noi. Dar vocea îi piere în momentul când din mijlocul camerei se aude un alt sunet, crescând rapid în intensitate și făcând să înceteze celelalte conversații agitate din încăpere. Inelul de metal, cel pe care îl ascundeau holoproiectoarele, revine la viață.

Mai multe lumini de la baza lui se aprind, ceea ce arată că există date care acum urmează să fie citite pe afișajele de acolo, iar panourile de iluminat din tavan încep să pâlpâie, ca și cum ar consuma prea multă energie. Dar nimic din toate astea nu a făcut să amuțească o sală întreagă plină de oameni.

Mici licăriri de lumină albastră încep să alerge pe marginea inelului, apărând și dispărând ca și cum ar trece direct prin metal. Se mișcă tot mai repede pe măsură ce sunetul mașinii care revine la viață se intensifică și se stabilizează, până când toată marginea inelului este plină de un foc albastru.

O mână mă smucește de braț ca să-mi atragă atenția și inima îmi bate cu putere când mă uit în jos.

E băiatul de lângă mine, care îmi zice ridicând o sprânceană:

— Iubito, n-ai vrea să-mi spui și mie când e nunta?

Vorbește atât de încet încât abia îl aud, rostind cuvintele fără să-și miște buzele.

Clipesc nedumerită.

— Ce?

Sunt atât de bulversată încât nu mă pot regăsi.

Băiatul se uită la cel mai apropiat agent de securitate, a cărui atenție este complet absorbită de mașinăria din centrul camerei, apoi din nou la mine. Își șterge resturile de spumă de la gură, apoi se ridică în coate.

— Poate c-ar trebui să începem luna de miere puțin mai devreme.

De data asta, vocea lui șoptită are un ton ciudat, iar el îmi face semn cu bărbia spre ieșirea de urgență.

Nu știu cine e sau ce făcea aici, dar în clipa asta amândoi vrem exact același lucru: să ieșim de-aici. Și asta mi-e de-ajuns. Pot să scap de el oricând mai târziu.

Îl ajut să se ridice — agentul nici nu se uită în direcția noastră — și ne strecurăm înapoi spre ieșire. Ajungem la ușă chiar când un fulger de lumină albastră luminează pereții albi din fața noastră. În timp ce băiatul în cămașă cu dungi bâjbâie să deschidă ușa, eu arunc o privire peste umăr.

Pălăviriile de lumină de pe marginile inelului se întind acum spre centru, limbi de scânteii albastre apar și dispar, ca niște erupții stelare extrem de rapide. Uneori se întâlnesc cu un imens fulger de lumină — până când, în cele din urmă, tot centrul inelului este inundat de lumină, trosnind ca o perdea de energie.

În timp ce privesc, un bărbat din apropierea inelului cade din picioare, prăbușindu-se la podea, fără un sunet. Mă aștept ca oamenii de lângă el să reacționeze, să se grăbească să-i vină în ajutor și să se rupă din vraja care a pus stăpânire pe ei, însă aceștia rămân nemișcați, fără vlagă, asemenea unor mașini deconectate de la sursa de energie. Tot mai mulți oameni încremenesc tăcuți cu fiecare secundă care trece, agenți de securitate și

protestatari deopotrivă, într-un cerc care se extinde tot mai mult în jurul dispozitivului din centrul camerei. Din când în când, se mai prăbușește câte unul la pământ, dar majoritatea stau nemișcați în picioare, drepti, aruncând umbre lungi și intermitente ce se întind spre noi în timp ce mașinăria se aprinde.

Între un fulger de lumină și altul, reușesc să zăresc fețele celor de pe cealaltă parte — le văd ochii.

Și în clipa aceea mă văd într-o bază militară de pe Avon, stând și uitându-mă cum tatăl meu se transformă în fața mea. Văd ochii lui, multiplicați de zeci de ori pe fețele din jurul meu, cu pupilele atât de dilatate încât ochii îi sunt ca niște lacuri de cerneală, ca o noapte fără stele întinzându-se peste mlaștini. Retrăiesc momentul când tatăl meu a intrat într-o cazarmă militară, cu o centură de explozibil legată în jurul corpului. Mi-l amintesc așa cum era ultima dată când l-am văzut, o umbră a celui care a fost, doar o carcasă golită de suflet.

Sunt încă sute de oameni risipiți pe întinderea albă a holocamerei și fiecare dintre ei are ochii întunecați ca noaptea.

La început nu se mai întâmplă nimic. Apoi vin niște simboluri care arată așa: TEST.

Apoi vin mai multe cuvinte urmate de imagini, sunete și culori. Puțin câte puțin, nemișcarea se umple de această viață nouă și începem să înțelegem secvențele de simboluri și sunete ce străpung nemișcarea. Lucrurile dure, luminoase și reci apar din ce în ce mai des, producând unde în nemișcare, stârnind valuri pe țesătura existenței în timp ce zburdă pe suprafața lumii.